

[Statsministeren.]

for staten, burde han, siger hr. K. Axel Nielsen, have underrettet firmaet. Ja, det ville være rigtigt, hvis boligministeren delte hr. K. Axel Niensens opfattelse, nemlig at firmaet arbejdede ud fra den forudsætning, at der forelå en bindende kontrakt. Men det var jo ikke tilfældet. Boligministeren var overbevist om, at staten ikke var bundet, og han mente, at dette måtte stå klart for firmaet, sådan som det kom til udtryk gennem hans bemærkning om, at han gik ud fra, at firmaet arbejdede for egen risiko. Jeg tror nok, det alligevel kan være ganske relevant her at minde om, at det jo ikke er en lille, beskedne virksomhed, der ikke har været vant til at arbejde med store offentlige og udadvendte opgaver. Derfor tror jeg alligevel, man må acceptere, at hr. K. Axel Niensens vurdering må hænge sammen med, om man følte, at staten var bundet eller ikke.

Det, der så bliver tilbage af hr. K. Axel Niensens indlæg, og som må siges at være det centrale, er den konklusion, som også er kommet til udtryk i det af hr. Lysholt Hansen stillede dagsordensforslag, nemlig at sagen må undersøges, og at den skal vurderes. Jeg vil gerne sige, at sagen er undersøgt.

Så kommer man altså til vurderingsspørgsmålet. Hr. K. Axel Niensens hovedpunkt var, at der i forbindelse med tilvejebringelsen af disse lokaler til kildeskatteadministrationen er udvist en adfærd, der for folkestyrets skyld bør underkastes en vurdering af en uvildig instans. Jeg måtte forstå det sådan, at hr. K. Axel Nielsen mente, at det i særlig grad var fra boligministerens side, der skulle være udvist en sådan adfærd, som, så vidt jeg forstod det, efter hr. K. Axel Niensens opfattelse går ud på forsømmelser, urigtige oplysninger og fortælielser.

Jeg vil gerne sige, at hvis der er foretaget juridisk angribelige handlinger af boligministeren, er jeg tvivlende over for, om det kan være rigtigt at lade en eller flere dommere tage stilling til dette. Juridiske spørgsmål må finde deres afgørelse for domstolene, og

det er ifølge grundloven folketinget, der skal tage stilling til, om der er grundlag for at rejse rigsretssag imod en minister. Jeg mener, at folketinget må træffe denne afgørelse på grundlag af de foreliggende kendsgerninger, og jeg mener, at det er folketinget, der selv må foretage denne vurdering. Jeg er usikker over for, hvorvidt det ville være i overensstemmelse med grundlovens ånd og mening, og om det kunne forenes med folketingets integritet, hvis vi i folketinget henskød det til en dommer at foretage denne vurdering for os. Jeg er som sagt usikker over for, om det ville være rigtigt.

En ting vil jeg derimod understrege, og det er, at efter kommissionsundersøgelsen og efter debatten både tidligere og nu her i folketinget foreligger sagens kendsgerninger oplyst så godt, som det er muligt. Det er rigtigt, som det er fremhævet af hr. K. Axel Nielsen, at beretningen fra kommissionsdomstolen alene indeholder en fremstilling af handlingsforløbet i sagen, men ikke en bedømmelse af de implicerede personers forhold. Men sagen foreligger efter min opfattelse så godt oplyst, at folketinget har det tilstrækkelige grundlag for at tage sin stilling, og det er derfor, jeg sætter spørgsmålstegn ved, om den af socialdemokratiet anviste fremgangsmåde er rigtig.

Når regeringen i sin tid valgte at lade sagen undersøge ved en kommissionsdomstol, som det nu er sket, skyldtes det i første række følgende betragtninger: for det første ville man herved få en undersøgelse, der foregik i fuld offentlighed; for det andet ville de personer, som havde deltaget i sagens behandling, have pligt til at give møde og afgive forklaring, og for det tredje ville deres forklaringer skulle afgives under strafansvar. Herved mener jeg, der er fremkommet alt det materiale, som er nødvendigt for, at folketinget kan bedømme sagen og de implicerede personers forhold. Vil man ikke påberåbe sig direkte juridisk angribelige handlinger, står efter min mening tilbage for folketinget at bedømme, om der er foretaget handlinger, som berører forholdet mellem